

פרשת בר

קשה לי עדיין לתפוס את משמעות מעצרו של ישראל בר, באשמת ריגול (העולם הזה 1230).

בר

מדוע לא התפטר? מדוע לא ירד בכזי יתייפנים מן הכתובים הציונים? מדוע לא ירד בכזי ככותבי שורות אלה, כי מעריך אנכי את האיש בנורוויי ופועלו אולם הניעה עת שנייה את הרסו. מזה זמן רב שוב אינו משתלט על מוסיו, ואת הוכיחו פרשת לבון ופרשת בר. למה הוא עוד מחכה? שעוד פרשה עמומה תבוא ותטח עובדה מרה זו בשלישית, בפנינו? וישראל וינפל, תלאיב

הייתי אתר מאותם האלפים שהיכו במר צאי שבת להופעת העולם הזה (1230) ברחוב דרז'בונג. קודם לכן נסעתי לדוסם שלכם, אולי אוכל להשיג שם גיליון מוסד ויתר בהיותי שם, שמעתי שני אנשים מת עיבים כנייה על המישים לירות, אחד אמר שהוא יצליח להשיג גיליון לפני שעה אחת בילה, השני אמר שלא יצליח. ובכו, השיג את הגיליון?

רם לוי, תלאיב

לא הפסיד 50 לירות.

כל הכבוד לחברת שרכו את הכתבה על להצטייד וסביהה על השכם לצלמים, על השיטות והמאמצים שקטמו כדי לצלם את הצילומים הבלעדיים. תכונה זו של בלעדיות וזירות, מקנה לעיתון את המופלג ליות שלו.

שמואל בר, ירושלים
למען החירות, מצייני הקורא בר כי אין לו קשר משפחתי עם הדר.

בראותי את מדור הצפייה כולו לבן (הער- לפי הזה 1229), חשבתי שמערכת העולם הזה מתחה בית חרוש לסדנים לבנים, אולם בבקבי את הגיליון שלאחריו, נוכחתי בלפת יזוהו סדני שכולו שורף.

בתור קורא ותיק של עיתונכם, למדתי להאמין לדבריכם, אולם חושבני כי ביצעתי דבר נפלה מעות. בתמונות המתארות את מעצרו, אשר לדבריכם צולמו בשעה שיתיים אחר הצוה, נראים ילדים רכים משחקים ברחוב. ממראה הילדים ניכר כי בשעה זו רגיליהם הם להיות במימס. כיצד קרה הדבר, ופרסמתם עשה אשר העיירו מחייב לדאוגה ככלתינכונה?

יוסי ו, רמת גן
ההגיון במקומו מונח, ומקום זה הוא בתוך הכתבה עצמה (עמוד 14). בר נעצר אומנם אחרי צוות, אולם הוא הוצא מביתו רק לאי חר גמר החיפוש, בשעות הצהריים, שנשכ ילדי השכונה כבר קמו מזמן משנתם.

וועת הריגול, שנתגלה זה עתה לעיני כל, ושהיתה ידועה כבר כשבועיים לרבים וכן שלמים, אופרת רדשני, ברם, בצהרון ידועת אחרונת הופיעה כותרת מקיפה ומגוחכת — "בזיונו: בחורי השב. עשו עבודה יפה". עובדה היא, כי מאורע זה אינו אלא כישלון נוסף לשב. שלנו, לאחר ביטלונותיה האחרים.

הא.ב. של שרותי הבטחון לדעתו, הוא כי אדם התומם עמדה כשלי ישראל בר, ואף פחותה הימנה, יש לעקוב אחריו באופן מחמיר כשהשנתיים בחלית מניווי, ולא הר מכו לי לבצע עקובים מפוראיים נגדו, כחורשים — שאינם רצופים — בכל שנה נוספת, אינו נעשה כן בעניי ישראל בר, הנו מעשיו מתגלים זה עירז ועירזים. לצערנו, אופשפתו פעולתו הכלתי-מופערת של ישראל בר — עקפיו ואולי כמי שריו — מחמת פולחן-האישיות הקיים לגבי מר דויד בן-גוריון. אינו זה סוד, כי במדינתנו, כל מי ששהלל את בניו — אף לעצמו — אינו בודקין בציניותו ונאו עלול להגיע לעמדה מכובדת ולנישה לכבודת רבים. אך אדם, שאיפועם נמנה על מקברו של בניו, היהו מחוסל מבחינה ציבורית, אף שבורר לכל כי אדם זה, אף שאינו אולי נאמו לבזיונו, בכל, ללא סיג, נאמו הוא למדינת ישראל ולעם ישראל, וב שום פנים לא ימכור ערכים אלו לעם זר ו/או לאינטרסים זרים הוטופנים בחובם שר- או לערכים אלו. האם לא הניעה השעה לשינוי-ערכין כללי בנישת המשטר לכהירת משרתי הפנגנון ונאי

מניו, בזה שבעמדות מפתח יבוכרו אנשים מוכשרים נאמני המדינה, ולא רוקא מלחכי פינתה של אישיות זו או אחרת? יצחק א. דגני, מושבה כינת

אם יורשה לי: ציון לשבח ללילי גליי. היא ממש התעללה על עצמה — וזה דבר לא פשוט. הכוונה לעמוד המצויין שלה, "העולם הבר" (העולם הזה 1231). רק קראתי את שם האופרה הסאטירית "ריגולטו", ופרצתי בצהוק. רק בסוף לגמרי, הכנתי כמה שהצחקו זהה ענום. בעשרים שורות, הצליחה לי להיפה להסביר לי מה רטוב במדינה, יותר מהסבירו לי שני מאמרים של אורי אבנרי.

ההולכים נגד
בישראל סובל חי הסידור חרפת רעב, על כי העו לעמוד נגד העושים (העולם הזה 1230). בקובה סובלים הקובאים על שילקו את עושיהם. הקבלה לא. זה אותו המעשה עצמו.

כאן וגם שם העושים רוצים להראות כי לא כדאי ללכת נגד. החוית ארוכה ומי פותלת, אך ברורה. יעקב לוי, חיפה

אל תתני לו!
פירמתם (העולם הזה 1228) את פרשת האחות אשר ילדה הו לסטורנט, שסירב לשאתה לאשה. אב, היא הרצליינית ולא ירושלמית, והסטורנט מראשון-לציון.

אחות זו, שקימה יחסים לראשונה — לאחר כמה חודשי הכרות — עם יודי שהיא כלל לא אהבה, לא למרה לקח קיימה יחסים עם סטורנט, לאחר חודש היכרות בלבד.

אם היתה זו בת הנקראת שיא התסימות, שהפילוה כפח ופיתו אותה הוא לא ידעה את אשר לפניו, ינאח. אבל בת זו, כמדוי מני, הפילה — לא כן? שתשמור על עצמה! להוה ידוע לכם שסטורנט זה, הידוע בתור הגון וטוב ותלמיד מצטיין ובשרוני, יוצא עם בחורה במשך שנתיים, שהינה בתולה אף עתה — מדוע לא דרש ממנה לחיות עמו? ליות וכנים המחפשים ופרקו מבקשים ומקב- לים זאת מבנות הידועות כנותנות, אחת מדוע ביקש זאת ממנה, בזמן שהיתה לו חברה שהוא אוהב ומכבד אותה?

אם יהיו טוענים שיאמר, שמתוך אהבה ושיכרו היא איברה את חושיה, אקבל זאת. אבל מי מאבד את ראשו למשך חודשים? ואינו בת תפתה להאמין לבו, לאחר חודש היכרות? רק בת חלש-אופי, או סתם לא הגונה ומופקרת.

ומי אחראי לכך שלא היא מיתחה אותו? מדוע באהם לדאוגה בתור מסכנה? מה רצי חם לעורר בציבור? היא בישלנה דיסה, שי תאלל אותה, תפלה כמות שהיא.

מבחינה הנגנה, בנים לא דרושים זאת. אני יצאתי עם כו, שנה וחצי, וכעת עם חבר שני, במשך חצי שנה, ואף אחד מהם לא דרש ממני, "הוכחות", היות ומבנות

הגונות הידועות לשמור על עצמן וכבודן, לא דרושים כדברים כאלה, ויתכן הולכים ברצינות.

אני נורסת שסטורנט זה לא חייב לשלם בעד בתו האומללה, ואינו מתגנרת ללכת שרציתם להעלות מעל דפי העתון. אבל למעו השם, היו אובייקטיביים ולא תאשימו — בעקיפין — את הבחור. אלפי בחורים ער שים זאת, היות אלפי בחורות מפקירות עצמן. אחד נפל כפח ואתר לא. כל אחד אחראי בעל מעשיו — ולכל אסון, מיסרה, ריב וכי' יש שני צדדים ושני נורמים, שנגמו לכך בהדרגות.

ואחרון אחרון חביב, אחות יקרה — האם עדיין לא למדת את הכלל, לגבי היחס לבני נים, כבדיהו וחשדיהו עד שייכבד כפח הנשואים?" פלוגית אלמונית, ראשון-לציון

רהש קי
היה כלב זמן, ושמו תחש, שאימץ לו לבו את הנחש, על הלז בלעו עת כרעיו וזנבו תחלונ: "סכבוני ככחשו" בנימין גונדר, תלאיב

פוקר בשביעית

מילים אלה ברצוני להפנות אל המורים התיכונים השובתים. התוצאות הראשונות לשיבתה, הנמשכת כבר למעלה מ-40 יום, הן: לבנינו: בסלה וחוכר'מעשה, הפכנו מאני שי תנועת נוער לחברה סאלונית, הסינרניה בפי כל, למרנו מה זה פוקר, רפי, הופ, קנאספה ושאר הטריקים בקלפים. עברנו ממישחק בנפרדים, למישחק שבו יש אפשרות לצאת בהפסד כספי לא סמו.

אגרות וחורבן

המהלך הכללי של משרד הדתות — ד"ר ש. ז. כהנא — ביקשני להגיב על הדברים שפורסמו בעולם הזה (1230), תחת הכותרת "תיירות".

א) בקשר למפה למקומות קדושים ואגדה של ד"ר כהנא — ברור שמקומות של אגדה הם כאלה, שי ניתן להתייחס אליהם בכבוד, אולם, למרות זאת, האגדות נהדרות ויש לדעת ד"ר כהנא, להפיען בציבור;

כהנא

ב) האגדה של, הן תרנון והתרנוולת" שנגרמו לחורבן, אי ננה של ד"ר כהנא. אגדה זו עתיקה כפי מים, ונזכרת כבר לי תלמוד ובספרי אני דות החורבן;

ג) הענינים הכספיים של הרציון, נתונים לבקורת קבועה; ד) דגם בית המיקרל המוצג בהר, נעשה על-ידי צוות של מומחים וסיפל בזה המנוח מר מ. כהן ז"ל, למעלה משמש שנים. אין זה מוצג של אמנות ובוראי ובוראי שלא "עבודת נרות", הדגם הוא המחשה ריקוסני מרוקיינית בעבודתיי של המיקרל, עפי' התורה והמסורה, על כל פרמיו ודקדקיו. לדעתי, אתם עושים עוול גדול לאיש אינר הקדיש את מיטב שנותיו, ימים כליו לות, לגניו הדגם ויחזור המיקרל, לפי מסורת ישראל, כאשר אתם כותבים על פרי עבודתו של, כל נגר המכבד את עצמו היה מתבייה להוציא עבודה כזו מתחת ידיו. כאמור, איננו אדם זה יותר בין החיים ולא יוכל, איפוא, להגיב במטומית, וחבל. ישראל ליפל, מרכז ענייני המקור מות הקדושים בישראל, ירושלים

ס.ס. בירושלים

בכשר למיטוסם הרב והרעש הגדול הן נעשים סביב ארולף אייכמן: איני מכוין מה הולך כאן! האם אדם זה, הנימצא בקירכנו והמחלל בנבוכותו את האדמה הקדושה, הוא צורך יהודים הגדול ביותר שהכירה אי פעם ההיסטוריה העולמית, או שהוא אורת נכבד שעלינו לבקרו בסדר נמים יפות, על מנת שתלילה לא יכעם עלינו?

בשביב משפט זה הוציאו כל-יכד הרבים כסף, עד שמתעורר הרושים שלל השילומים שנתקבלו עד כה מנרמניה הוצאו על המשפט האחרון הזה! חיים בן-פורת, ירושלים

א. ב., ירושלים

דעת היועץ

אתלן וסהלן מר לזבראני. זה זמן רב שלא היה לנו העונג לשמוע את דברי חוכמתך (העולם הזה 1229). אני לא בא לקטני על עצם תפקידך, אלא דווקא על מידת כעונתך למילוי חובותיך בתפקיד זה. מר לזבראני, יהיו התנאים אשר יהיו, יהיה תפקידך אשר יהיה, אין זה הולל איש תיבות, התי במאה העשרים והדרוגל בזכות האדם, בדמוקראטיה ובמשפט אייכמן, כי ישלול זכותם החינוכית והתרבותית של 200 אלף תושבים ישראלים, כדי לשלול כם. זה ועוד: מאליו נאמר על המשכילים מתושבים אלה להיקלט במשרות, ככני מעי מרם מבני הרחוב היהודי.

אנו מתנמים בכך, כי השקפותיך והתיאורות המפוקפקות שלך אינן משקפות את השקפתו של הרחוב היהודי בארץ, שלו אתה מסכה לתרץ את מעשי אדוניך בשפה המיעוטים.

ע. עבד אלראוק, סטודנט, ירושלים

לא לרותי

בגליון העולם הזה (1229) מהמתי למצוא את תמונתי, בצירוף כתבה כמדור, "מכתבים לרותי". הפרטים היחידים בכתבה זו המת אימים למציאות הם — מוצאי והעובדה שאני תלמיד בלעלא. כתבת עתונכם פנתה אלי במטרה שונה נוח. מעולם לא פניתי למדור מכתבים לרותי, לגמרי, אך הסכסתי לפרסומה רק בהסתיו גות, וצער על נגמם לי למצוא את עצמי, ועוד יותר עם כתבה כה מסולפת, כמדור שלא עברו נערך הראיון.

ראלף קמפ, ירושלים
רותי מביעה את צערה על כי הכתבה הגיעה למדורה, שלא כרצון הקורא קמפ.

בקשת המערכת לקוראים בחוקי לארץ: קוראים הנתקלים בכתבות על ישראל בר ובתמונותיו בעתד לים זרים, מתבקשים לשלחם למערכת.

קנט

סיגריות הפולטר שוברת השיאים

פרסום יעל

סקרים!

תלמידים!

סטודנטים!

הרשונו עוד היום לקורס החדש!

קצרות

עברית /או אנגלית

(שני חודשים, פעמים בשבוע)

באלפן גרג - (GREGG)

המנהל: ה. ברקמא (קמפינסקי)

תלאיב: רחוב גירדון 5

חיפה: בבית-הספר "במעלה"

רחוב מריה לוי 30

הצלחה מובטחת!

חליפות הריון

תאם

ת'א שדר' מסדיק 19

62 19 13 12

הוצאת מ. מזרחי

רומן השבוע

של

"מועדון הספר הטוב"

אחות האמיצים

מאת פראנק ירבו

הדרום הסוער של ארצות-הברית במאה הקודמת, הגברים האמיצים וחמיי-המגן הששים אלי קרב, היפהפיות הענוגות, בנות התע-רובת החושניות, העבדים הכר שים ומלחמת האזרחים אשר הביאה לשחרורם — כל אלה פרושים כיריעה רחבה וססגונית, ובמרכזה משפחה אחת ותהפוך כות גורלה — משפחת פוקס —

ההפצה הראשית: מוזרחי, רח אלבני 60 טלפון 64755, תלאיב